

Slik er EUs tjenstedirektiv:

- Lavere lønn
- Mindre offentlig kontroll
- Mindre nasjonal kontroll
- Dårligere tjenester
- Mer privatisering
- Sosial dumping

Krev norsk veto!

Over: Bilder fra demonstrasjon i Strasbourg mot EUs tjenstedirektiv (Foto: indymedia.be).
Venstre: Fritz Bolkestein er mannen bak EUs tjenstedirektiv. Her er en demonstrasjonsplakat fra Frankrike, der Bolkestein er tegna som monstret Frankenstein.

Les mer på side 2

Sjefer deler ut knebel i Posten AS?

«Ikke snakke, ikke le, ikke vise tennene!»

Posten AS vil hindre postbudene i å snakke sammen når de sorterer post. Det skal ikke være lyder, og alle skal stå stille med magen mot reolen.

Dette forteller *Posthornet*, bladet til fagforbundet Postkom, Norsk post- og kommunikasjonsforbund.

Det finnes ei regle, en lek, som sjefene i Posten AS nok har forveksla med en arbeidsinstruks. I regla sier barna:

Ikke snakke, ikke le, ikke vise tennene! Så er målet – nettopp å ikke snakke, smile eller le, for da vises tennene. Og den som viser tennene har tapt, og er ute av leken.

Alle skjønner at mange problemer løses på stedet når folk arbeider sammen – og snakker: – Er ikke han på ruta di? Er ikke postnummeret her feil? Har ikke vi retta opp denne saka før? Alle mulige spørsmål får svar på stedet, ubyråkratisk og ferdig med det.

Og hva med småpraten? Om ledelsens siste dumme

trekk? Om turen på søndag? Ei morsom skrøne? En hyggelig hilsen eller en skikkelig fleip? Det er jo slikt som er limet på en arbeidsplass.

Posthornet skriver: «I dag har budene gjerne litt forskjellige arbeidsoppgaver i løpet av dagen, slik som omadressering, tilrettelegging og forsortering. Disse oppgavene skal rendyrkes av noen få av budene.

Budene skal ikke snakke sammen under sorteringen, men stå med magen mot reolen. De får ikke ta «ustrukturerte» pauser. Ærend til og fra

er ikke tillatt. Arbeidet skal foregå så konsentrert og jevnt som mulig uten avbrudd.»

Roboter er hva sjefene i Posten AS ønsker seg. De irriterer seg åpenlyst over levende postbud.

Men de kan være sikre på en ting: De får det ikke som de vil. De har antakelig glemt at det er helt umulig å være med på «ikke snakke – ikke le – ikke vise tennene» uten at en gjør akkurat det.

Norge ut av Irak og Afghanistan!

LEDER

Jorun Gulbrandsen

Moderasjon? Nei, takk!

Har du lest i avisene om «mørke skyer» som dessverre henger over tariffoppgjøret og «truer» det? Hva går de ut på? Lite penger i statskassa, slik at det ikke blir noe lønnsøkning for de offentlig ansatte? Ligger det så stusslig an at kommuneansatte med 240 000 i lønn, ikke kan få det lille lønnsløftet på 20 000 kroner som Fagforbundet krever for dem? Skyer himmelen til for vernepleierne og de andre i Fellesorganisasjonen, som ligger 40 000 kroner under gjennomsnittlig industriarbeiderlønn? Er det bussjåførene som ikke ser veien til lønningskassa for bare svarte tåka? Og hvem «trues»? Eierklassen?

Ikke noe av dette er rett. Budskapet er: Lederne skaffer seg så høye lønninger at arbeiderne ikke får lyst til å legge fram moderate krav. Og ettersom lave lønnstillegg er noe arbeiderklassen skal nøye seg med, er det fortærende at de dumme lederne provoserer med pengene sine. Da vil bare arbeiderne også ha! De «mørke skyene» er faren for at arbeiderne ikke nøyer seg med minst mulig, og det er dette som er «trusselen». Statsminister Stoltenberg mener høy lederlønnsvest undergraver «respekten for moderasjon». Huff, de lederne ...

Men hvorfor skal lønnstakerne vise moderasjon? Det er ikke mange eksempler på at det trykker arbeidsplasser. Har det hjulpet 1881? Og hvorfor ble Union i Skien lagt ned? Fordi arbeiderne ikke viste moderasjon nok, eller fordi eierne mente de fant større profitt i Kina?

Det er sjølsagt sant og rett at toppsjefene i næringslivet ikke fortjener de millionene de bevilger seg, og at grådigheten deres provoserer folk som har lite å rutte med. Men når generaldirektøren i Norsk Hydro, Eivind Reiten, har tjent 36,7 millioner kroner de siste fem åra, er det fordi Norsk Hydro har veldig mye mer penger.

Forholdet mellom eierne og arbeiderne er ikke som mellom søsken som skuler vaksomt på hverandre når lørdagsgodtet skal deles: Tar du to sukkertøy, skal jeg ha to sukkertøy. Forholdet handler om en kamp mellom to klasser, der eierklassen blir rik på kapital fordi de har makt til å utnytte arbeidet til flertallet, arbeiderne. Lønnskampen er en kamp hvor arbeiderne slåss for å få tilbake noe av det eierklassen har ranet til seg. Og den kampen skal og kan føres, uansett om direktørene gir seg sjøl tre tusen eller tre millioner i lønnspålegg.

Tjenestedirektivet Veien videre

- Vedtaket fra EU-parlamentet går til Kommisjonen og behandles i april.
- Så til Ministerrådet. Hvis det gjør andre vedtak, blir det nye runder i EU-systemet.
- Da blir det andre gangs behandling i EU-parlamentet.
- Ny behandling i Ministerrådet.
- Endelig vedtak der i 2006 hvis bare første gangs behandling. Hvis andre gangs: 2007 eller seinere.

EU's tjenestedirektiv:

Feit juristmat

- og lite offentlig og nasjonal kontroll

- Det viktigste nå er at det ikke setter seg et inntrykk av at tjenestedirektivet er helt greit, at behandlinga i EU-parlamentet har fjerna alle problemer. Det er en gal virkelighetsoppfatning. Det er informasjon det dreier seg om nå.

Jorun Gulbrandsen

Dette sier Harriet Rudd, utredningsleder i Nei til EU.

- EU vil to ting med tjenestedirektivet: 1) bane vei for fri etablering av bedrifter i EU-landa, og 2) sørge for fri utveksling av tjenester mellom landa. For eksempel skal en bedrift med base i London kunne levere tjenester i Norge uten å være etablert her.

Det overordna målet med tjenestedirektivet er å øke konkurransen på tjenestemarkedet. EU sier at økonomien går dårlig, og at det er tjenestemarkedet som skal få fart på sakene. 70 prosent av bruttonasjonalproduktet og av sysselsettinga i EU-landa er tjenester. Men bare 20 prosent av handelen mellom landa dreier seg om tjenester. Tjenestemarkedet er stort sett nasjonalt. De som vil skaffe seg profitt i dette markedet, sier at det er så mange reguleringer i de ulike landa at det hindrer handelen.

Det er logisk at tjenester er lokale. Det er jo snakk om hjemmehjelp, skoler, som er integrert i lokalsamfunnet. Litt bonde og litt hjemmehjelp, litt skogsarbeider og litt kjøring av snøplog. Mange småbedrifter. Mange kvinnearbeidsplasser. Det er vel først og fremst i de store byene at det lønner seg å privatisere slike tjenester, men det vil sannsynligvis føre til press på hele tjenestemarkedet.

Sosial dumping

- Et tenkt eksempel: Et firma fra Litauen starter et vaskeri i Bergen, får avtale om å vaske restaurantenes duker og tar med seg litauiske arbeidere. Hvordan kan arbeiderne sikres norske lønns- og arbeidsforhold?

- Da gjelder utstasjoningsdirektivet. Det vil si at norsk arbeidsmiljølov i hovedtrekk gjelder. Men lønna er noe annet. For å kunne kreve norsk lønn i Norge, må tariffavtalen være allmenngjort, altså ha blitt gjort til lov, innafor vaskerierådet.

- Hvordan skal en få til det?

- Om en tariffavtale skal allmenngjøres, vedtas av tariffnemnda. Et krav er at det er sannsynliggjort at det foregår sosial dumping i bran-

sen. I dag er det bare tre slike allmenngjorte avtaler: Bygg og anlegg i Oslofjordområdet, bygg og anlegg på Vestlandet og en del petroleumsvirksomheter på land. NHO er mot loven om allmenngjøring. Men det er likevel en del forbund i NHO som er for, fordi de ønsker ordentlige forhold i bransjen, og fordi de vet at deres bedrifter vil bli utkonkurrert hvis det blir fritt fram for å betale lønninger langt under norsk nivå.

Fagforeningene er nøkkelen

- Både for å få allmenngjort avtalene og for å kunne følge opp etterpå, må du altså ha dokumentasjon for at det foregår sosial dumping. Da må du ha

med minst to kontrakter - en med arbeidstakerne og en som framvises for norske myndigheter, fagforeninger og hovedentreprenør. Mange slike saker er bare blitt kjent fordi norske fagforeninger skjønte at noe var galt og fulgte opp dette.

Hvilke regler skal gjelde?

- Hvilket land skal bestemme?

- Det er i dag uklart i hvilke tilfeller det såkalte opprinnelseslandets regler gjelder, og når vertslandet kan stille krav. EU-parlamentet tok vekk begrepet «opprinnelsesland» i §16, men i resten av direktivet er denne problemstillinga til stede hele veien. Ikke minst er det uklart hvem som

Harriet Rudd, utredningsleder i Nei til EU (Foto: Nei til EU)

noen som følger opp, og her spiller fagforeningene en nøkkelrolle. Men i privat tjenestesektor er det bare 20 prosent som er fagorganiserte. Folk jobber ofte på veldig små arbeidsplasser, her er det ikke snakk om store anlegg. Så hvem skal klare å følge opp her?

Tjenestedirektivet endrer kanskje ikke lovsituasjonen på dette området, men økt konkurranse vil føre til økt press på lønns- og arbeidsvilkår - og i tjenestesektoren vil det være enda mye vanskeligere å sikre norske lønns- og arbeidsvilkår. Hvis en utenlandsk frisørkjede med fire-fem billige ansatte etablerer seg flere steder i Norge, med norsk eller utenlandsk arbeidskraft, vil det være veldig vanskelig å finne ut av lønnsforholda.

Vi vet at også på de områdene hvor tariffavtalen er allmenngjort, er det vanskelig å sikre at utenlandske arbeidere får den lønna de har krav på. Erfaringer viser at på mange byggeplasser jobber det utenlandske arbeidere for svært dårlig timelønn. Ofte kjenner ikke arbeiderne sjøl til hvilke rettigheter de har, og selskapene som de arbeider for, opererer

skal ha sanksjonsmyndighet. Dette er veldig uklart i teksten nå. Og når det er uklart, må kontrollen bli dårligere.

Uklare definisjoner

- På hvilke områder skal direktivet gjelde?

- Det er enda et stort spørsmål, som er nokså uklart:

Det skal gjelde alle private tjenester og alle tjenester av «allmenn økonomisk interesse», men ikke tjenester av «allmenn interesse».

Det finnes unntak. Da er det problemer med definisjonene. «Health care» er unntatt. Men ulike land kan ha ulike definisjoner av hva det er. Kommer hjemmehjelp for eksempel inn under denne definisjonen? «Sosiale tjenester med et velferdsmessig mål» er også unntatt. Men hva er det? Den europeiske fagforeninga EPSU (European Federation of Public Service Unions) er redde for at dette kommer til å bli tolka bare som fattigunderstøttelse.

- Hva er «allmenn økonomisk interesse» og «allmenn interesse»?

- Det første er offentlige tjenester som er åpna opp for konkurranse

eller er privatisert. Eksempler på hva som tidligere har blitt definert som slike tjenester, er for eksempel jernbane og post. I Norge er for eksempel hjemmehjelp en offentlig tjeneste som har blitt konkurranseutsatt/privatisert.

Tjenester av «allmenn interesse» er i utgangspunktet offentlige tjenester som ikke er privatisert/konkurranseutsatt – tjenester som ikke på noen måte har et profittelement.

Det virker for eksempel som om det er enighet om at grunnskoler ligger utenfor direktivet, men at høyere utdanning, hvor det er inne private aktører, vil bli omfatta av direktivet. I Norge er videregående skole åpna for privatisering. Ikke grunnskolen. Betyr det at videregående opplæring vil gå inn under direktivet?

Og hva skjer dersom en privat skolekjede i England vil levere skoletjenester i Oslo for elever mellom 12 og 18 år. Norge sier kanskje nei i første omgang. Men hva skjer fem år etter? Eller hvis alle andre land har definert utdanning for denne gruppa som en tjeneste av allmenn økonomisk interesse? Faren er at det blir en indre dynamikk og det blir vanskelig å holde igjen, for målet er å åpne opp for fri flyt, og EF-domstolen bestemmer når det er tvil eller uenighet.

Ulike regler i samme land?

– Kan det være ulike definisjoner i ett og samme land?

– Det er uklart, men virker praktisk vanskelig. I en del kommuner vil en tjeneste som hjemmehjelp være av allmenn økonomisk interesse, fordi den er privatisert. Men hva hvis den ikke er privatisert i Lørenskog kommune? Vil et utenlandsk hjemmehjelpfirma som er etablert i Oslo, hevde at de har rett på tilgang til alle områder i Norge? Når det skal være fri flyt – hva vil EF-domstolen bestemme?

Juristmat

Konklusjon: Noen hevder at opprinnelseslandsprinsippet nå er helt borte, og at direktivet etter behandlinga i EU-parlamentet langt på vei er uproblematisk. Her i Norge veit vi ganske mye om EF-domstolen på grunn av EØS-avtalen. Vi veit at når det oppstår tolknings-spørsmål, betyr det at muligheten for politisk styring svekkes – sakene blir tatt ut av offentlig diskusjon og kontroll og overført til domstolene. Det svekker folks mulighet for å forsvare gode lover og regler, og å lage nye når det kreves.

Det kommer sannsynligvis til å bli vedtatt et veldig uklart tjenestedirektiv som blir juristmat. Det kommer ikke til å bli opp til Norge å definere disse tingene, men EF-domstolen. Den offentlige, nasjonale styringa vil dermed bli svekka.

Krigsmotstand:

Norge ut av Nato!

Nato binder Norge direkte opp til USAs strategi om «a New American Century», et nytt amerikansk århundre.

Arnljot Ask

Gjennom Nato legger Norge ned invasjonforsvaret og prioriterer i stedet tropper til USAs okkupasjonskriger verden over. Derfor er det et paradoks når noen sier at vi kan jobbe fram en ny norsk utenrikspolitikk samtidig som norsk Nato-medlemskap fredes.

Nye Nato

Nye Nato, slik det framstår etter det nye strategikonseptet som ble vedtatt i 1999, er formelt ikke lenger en forsvarspakt, men en angreppspakt tilpassa USAs globale mål. Nato skal nå kunne gripe inn utenfor alliansens territorium ut fra vage og vidt definerte trusselbilder. I dag er det den USA-definerte «krigen mot terror» som styrer aktiviteten. Bruk av atomvåpen er også en del av konseptet, «om nødvendig». Det samme er militære aksjoner uten FN-mandat, slik vi så det i angrepet på Jugoslavia rett før signeringa av det nye konseptet. I dag er det okkupasjonen av Afghanistan som er Natos store prosjekt. Riktignok med FN-sanksjon rekvirert i etterhånd, men langt borte fra det opprinnelige Nato sitt territorium.

Irak

På Nato-toppmøtet i Istanbul i juni

2004 fikk USA gjennomslag for å føre alliansen inn i okkupasjonen av Irak, et halvt år etter at den tok på seg ansvaret for Afghanistan-okkupasjonen. I Afghanistan er det ISAF som er instrumentet, i Irak er det oppbygginga av det såkalte ISF (Iraq Security Forces) som er inngangsporten. Nato skal stå for opplæringa av både militær- og politistyrkene til den regjeringa som USA har installert i Irak.

På grunn av uenighetene i Nato rundt sjølve okkupasjonen av Irak, kan ikke Nato gå inn med reine kampstyrker der. Det er derfor de amerikanske styrkene, assistert av styrkene til «koalisjonen av de villige», som må stå for den tyngste krigføringa. Men USA har håp om at oppbygginga av ISF skal gjøre det mulig for dem å trekke ut flesteparten av egne styrker. Utviklinga tyder imidlertid ikke på at det vil være mulig. Til tross for at Nato trent opp rundt 1000 offiserer i Irak i fjor, i tillegg til ca 500 i leire i Europa, og også leverte betydelige mengder av våpen og finansiell støtte, er USA mer bundet opp i den irakiske hengemyra enn noen gang.

Norges støtte

Norges viktigste bidrag til Irak-okkupasjonen går nå gjennom Nato-oppdraget. Den politiske motstanden fra folk i Norge har gjort den direkte bilaterale støtta umulig.

Det er nå på tide at søkelyset rettes mot den omveien den norske okkupasjonsstøtta her har tatt. Hvorfor har det f.eks blitt stille rundt treninga på Jåtta-leiren etter regjeringsskiftet?

Den nye dokumentarfilmen til Erling Borgen, *Et lite stykke Norge*, viser også at Norge og norske bedrifter gir betydelig våpenstøtte til okkupasjonen. At Nato har sikra seg FN-støtte for denne virksomheten, gjennom resolusjon 1546 (fra 2004), teller like lite som den godkjenninga de har skaffa til ISAF-oppdraget i Afghanistan.

Afghanistan

Natos rolle i Afghanistan har vi vist i tidligere numre av *akp.no*. Nato er her i ferd med å ta over hovedansvaret for okkupasjon i hele landet, og gjøre USAs Enduring Freedom til en juniorpartner som fremdeles tar seg av de skitneste oppdraga. Når dette leses har Norge 5-600 soldater i landet som er trent og utrusta for skarpe oppdrag, assistert av stridsvogner, helikoptre og medbrakte F-16-fly. I Afghanistan er Norge nå i ferd med vikle seg inn i en urettferdig okkupasjonskrig, som snart også vil koste norske liv og trapper opp faren for voldelige anslag her i Norge. Dette er nå AP/SV/SP-regjeringas ansvar.

Ut av Nato

De norske bidraga til okkupasjonen av Irak og Afghanistan må opphøre. Men også Nato-medlemskapet må settes på dagsordenen igjen. Fordi vi ser at det er «Nato-sporet» som drar Norge inn på USA-laget. Hvis ikke, blir det vi oppnår, bare kosmetiske endringer, mens vi blir med på ferden med «hovedkursen liggende fast», som regjeringa sier.

Krigsmotstanden finnes overalt

POSTMODERNE RØVERVISE

av Unn-Elin Andreassen – fritt etter Thorbjørn Egner
Trykt med forfatterens tillatelse

De lister seg så stilt på tå
når de vil gripe makta.
De røper bare det de må,
de fåkelegger fakta.
Nå ligger mørket over land;
i Norge sover alle mann.
Da flyr de med bomber
til fremmede land,
både Kristin og Jonas
og Jensemenn.

De svelger løgner og bedrag
som supermakta planter.
Da sannheten led nederlag
ble nordmenn okkupanter.
Nå ligger mørket over land;
på Tinget sover alle mann.
Og snart kan de bombe i
Afghanistan,
både Kristin og Jonas
og Jensemenn.

Så kan de spise kirsebær
med krigens arkitekter.
De deltar i despotens hær.
Han truer dem som nekter.
Nå ligger mørket over land;
i Vesten sover alle mann.
De planlegger raid til
muslimenes land,
Condoleezza og Jonas
og Jensemenn.

De kaller det ansvarlighet
å krype for tyrannen.
Han meiet hundre tusen ned.
Han tente verdensbrannen.
Nå ligger mørket over land;
i FN sover alle mann.
De herjer og raner
så mye de kan,
George og Tony –
og Jonas og Jensemenn.

De snakker pent om verdensfred
i pengemaktas fora,
men terror, nød og hat er det
de sprer til hele jorda.
Nå ligger mørket over land.
Fremdeles sover alle mann.
De dreper for olje
så lenge de kan,
George og Tony –
og Jonas og Jensemenn.

FAKTA KAMPEN MOT ARBEIDSTIDSFORLENGELSEN

■ Den første streiken i offentlig sektor siden 1992 begynte 6. februar i år. Det er den lengste streiken på 80 år. Over 30 000 er i kamp.

■ Arbeidskjøperne i offentlig sektor krever utvidelse av arbeidsuka fra 38,5 til 40 timer uten kompensasjon. Ansatte på del-

tid vil få si lønn tilsvarende redusert. De agumenterer med at kista er tom, og at tiltaket er nødvendig for å redusere det offentlige underskuddet.

■ Fagforeningen **Ver.di**, som er Tysklands største med 2,4 millioner medlemmer, sier at tiltaket vil innebære opp til 250 000 færre ansatte,

og dermed øke dagens arbeidsløshet som er på over fem millioner mennesker.

■ I Hamburg har partene lagd et kompromiss med et gjennomsnitt på 39 timer, der den enkeltes arbeidstid bestemmes på grunnlag av alder og familieforhold (yngre skal ha lengre arbeidstid).

■ Reallønna i Tyskland har sunket med 0,9 prosent siden 1995.

■ I mars vedtok regjeringa tiltak for å få folk til å arbeide lenger før de kan få pensjon, og å fryse pensjonens størrelse de neste to åra for 20 millioner pensjonister – nesten en fjerdedel av Tysklands befolkning.

Tyskland i krise: Kamp om arbeidstida

– Kravet om å øke arbeidsuka til 40 timer innebærer at 250 000 jobber blir ødelagt, sier Roland Meister. Han er internasjonal leder i Tysklands marxist-leninistiske parti. akp.no har spurt ham hva streiken dreier seg om.

Johan Petter Andresen

nasjonale monopolene har økt enormt i mange år. Som «den ideelle nasjonal-kapitalisten» baner de som hersker vei for monopolenes planer om å forlenge arbeidstida generelt.

Streiken i fjor

– I fjor prøvde ulike selskaper i privat sektor å forlenge arbeidstida. Vant de fram?

– Nei, og dette skyldes kampviljen spesielt blant arbeiderne i de internasjonale selskapene. Tariffoppgjøret i metallindustrien i 2004 utvikla seg

Streiken i offentlig sektor

– Hvordan utvikler streiken seg?

– Dette er den lengste streiken i offentlig sektor på 80 år. Kampviljen er fortsatt intakt etter seks uker. Streiken har økt i omfang, og nye kampformer som blokader og solidaritetsstreiker er tatt i bruk. *Ver.di* har leda disse kampene på militant vis. Arbeidskjøperne prøver å tvinge *Ver.di* til kapitulasjon, men de har ikke lyktes hittil. Det er grunn til å kritisere råtne kompromisser i visse sektorer for kommunean-

prosent av industriarbeiderne. Men dette skjer samtidig med økt fleksibilitet, som innebærer at 35-timersuka er et snitt over tre måneder eller et helt år.

– Utvikler kampanjen for sekstimersdagen/30-timersuka seg positivt?

– Spørsmålet om å forlenge eller forkorte arbeidstida har blitt et nøkkelsspørsmål i den offentlige debatten i Tyskland. Retninga må være krystallklar: Framover mot 30-timersuka med full lønnskompensasjon! Paroler med dette slagordet blir båret i demonstrasjonene og streikene til *Ver.di*. Arbeiderne i Europa blir mindre og mindre villige til å la seg mobilisere til å konkurrere mot hverandre og hører stadig mindre på regjeringene sine. Transnasjonale aksjoner kommer i forgrunnen, som for eksempel de framgangsrike aksjonene over hele Europa til bryggearbeiderne og mot Bolkesteindirektivet. I ei felleserklæring fra åtte revolusjonære partier og organisasjoner som ble spredt på fem språk i Strasbourg 14. februar 2006, ble viktigheten av felles kamp for 30-timersuka med full lønnskompensasjon og for utviklinga av enheten til arbeiderklassen og folkets kamp i Europa framheva.

– Arbeidstidsforlengelsen (uten lønnskompensasjon!) betyr lønnsnedslag og økt arbeidsintensitet. Arbeidskjøperne ljuger når de påstår at tiltaket vil føre til «stabilisering av kommunale budsjetter for på denne måten å øke jobbtryktheten». Kistene i kommunene er ikke tomme bare fordi de får mindre inntekter.

For vanlige folk øker skatter og avgifter uavbrutt, mens monopolene betaler stadig mindre og mottar milliarder av euro i støtte. Vanlige folk bidrar med 72,2 prosent av skatten, mens monopolenes bidrag er 10,6 prosent.

Årsaken til kommunenes og delstatenes finansielle krise ligger i den økende omfordelinga av nasjonalinntekten til fordel for de internasjonale monopolene og bankene. Profitten til de inter-

til en tvekamp mellom arbeiderklassen på den ene sida og regjeringa og monopolene på den andre. Arbeidskjøperorganisasjonen *Gesamtmetall* provoserte ved å kreve arbeidstidsforlengelse til 40 timer uten kompensasjon og reallønnsnedslag.

Men arbeiderne var villige til å ta utfordringa og kjempe gjennom lønnsforhøyelse og å forsvare 35-timersuka med streiker. Mer enn 500 000 metallarbeidere deltok i disse «varsel»-streikene. Da trakk arbeidskjøperne seg.

Lederne i fagforbundet *IG Metall* trappa ned kampen. Monopolene forsto at tvekampen kunne få uante konsekvenser for utviklinga av klassekampen. At ledelsen for *IG Metall* ga konsekvenser og svekka de kollektive avtalene med endrede innledningsbestemmelser, ble møtt med mye kritikk fra grasrota.

Streikende sjukepleierstudenter i Hannover satte i enkelte delstater (Hamburg og Niedersachsen). Disse svekker kampviljen og har ført til arbeidstidsforlengelse uten kompensasjon.

– Er det mange kvinner med?

– 52 prosent av de ansatte i offentlig sektor er kvinner. I enkelte områder er andelen atskillig høyere, for eksempel i helsesektoren (73 prosent) og i barnehagene (97 prosent). Kvinnene er de mest militante i streiken og er i forreste linje.

Arbeidsuka

– Hvor mange har 35-timersuke?

– Kampen for 35-timersuke begynte i 1979 med stålarbeiderstreiken og nådde sitt klimaks i 1984 med metallarbeiderstreiken. 35-timersuka finnes i lønnsavtalene i stål-, metall- og trykkeribransjen. Dette omfatter rundt 50

LES BOKA OM KORTERE ARBEIDSTID!

6-timersdagen på Kellogg's

av Benjamin Kline Hunnicutt

Utgiver: For 6-timersdagen

ISBN 82-303-0485-8

Pris: 120 kr pluss porto

Bestilles hos:

boka@6-timersdag.net

Frankrike: Aksjoner mot ny arbeidslov

Okkupasjon av Sorbonne universitet og landsomfattende streiker. Hundretusener i demonstrasjoner i gatene. Fagorganisasjonene og studentenes organisasjoner i felles aksjoner mot en ny lov i arbeidslivet. Lovverket endres slik at eierne kan diktere over arbeiderne med færre hindringer.

28. februar vedtok det franske senatet en lov om førstegangs arbeidskontrakter (*Le contrat première embauche* – CPE). Loven omfatter alle under 26 år og innebærer at ved førstegangsansettelse er prøvetida to år (i motsetning til dagens fire uker), og at man kan sies opp uten varsel og uten saklig grunn i denne perioden.

Allerede i august i fjor ble en tilsvarende lov (*Contrat Nouvelle Embouche* – CNE) uten aldersbegrensning innført for bedrifter med færre enn 20 ansatte.

Av ungdom mellom 18 og 25 er mer enn 20 prosent arbeidsløse – det doble av det nasjonale snittet på 9,6 prosent. I de fattigste områdene er ungdomsarbeidsløsheten oppe i 40 prosent. Det var nettopp denne massive arbeidsløsheten som var en viktig årsak til opplysningene i Frankrike i 2005.

Foto: Fransk Indymedia

Regjeringa sier at loven vil senke arbeidsløsheten ved å gjøre det lettere å ansette. Men CPE og CNE vil ikke skape mer arbeid, men vil ødelegge faste, sikre stillinger.

For arbeiderne gir en slik lov en uferdelig usikkerhet. Fagorganisasjonene og studentorganisasjonene sier at man er i ferd med å institusjonalisere utrygghet i arbeidsmarkedet, og at lovene innebærer at færre vil tørre å organisere seg, at

arbeidskjøperne vil behandle folk vilkårlig, at diskrimineringa vil øke og at svake grupper kommer i en enda dårligere posisjon.

Aksjonene skjer samtidig med behandlinga av et lovforslag som tillater ansatte i privat sektor å arbeide mer overtid. Fra et maksimum på 180 til 220 timer. Politikerne har allerede gjort det mindre gunstig å gå av ved 60 år og økt rollen til private pensjonsfond.

www.akp.no

Arbeiderpartiet: Salg av 1881 er OK Skriv under protesten!

Telenor vil selge Opplysningen 1881. Staten er den største aksjonæren i Telenor. Statens 80 prosent forvaltes av næringsminister Odd Eriksen (Ap). Han vil ikke bruke eiermakta til å stanse salget.

Soria Moria-erklæringa sa at regjeringa vil «sikre et sterkt offentlig og nasjonalt eierskap» og at «det statlige eierskapet bør være langt mer aktivt enn i dag».

Lokale tillitsvalgte ber LO-ledelsen kjempe for 1881 og presse regjeringa.

EI- & IT-forbundet ber om støtte. De har laga et opprop:

REGJERINGEN MÅ FØLGE OPP SORIA MORIA-ERKLÆRINGEN!!

Støtt EI- & IT-forbundet Klubb Teleservice i kampen om å beholde Opplysningen 1881/1882 som et selskap i Telenor. EI- & IT-klubbens kamp om nei til privatisering av Opplysningen er blitt en prøvekult for vår nye regjering, en regjering hele fagbevegelsen gikk side om side ved og støttet før valget. Vi krever nå at regjeringen innfrir sine valglofter.
**STØTT OPP OM KAMPEN VI FØRER.
SIGNER OPPROPET**

http://www.rele.no/index.cfm?tmpl=oppnop_vis&oid=31

Tariffoppgjøret: Men pensjonskampen var ikke død

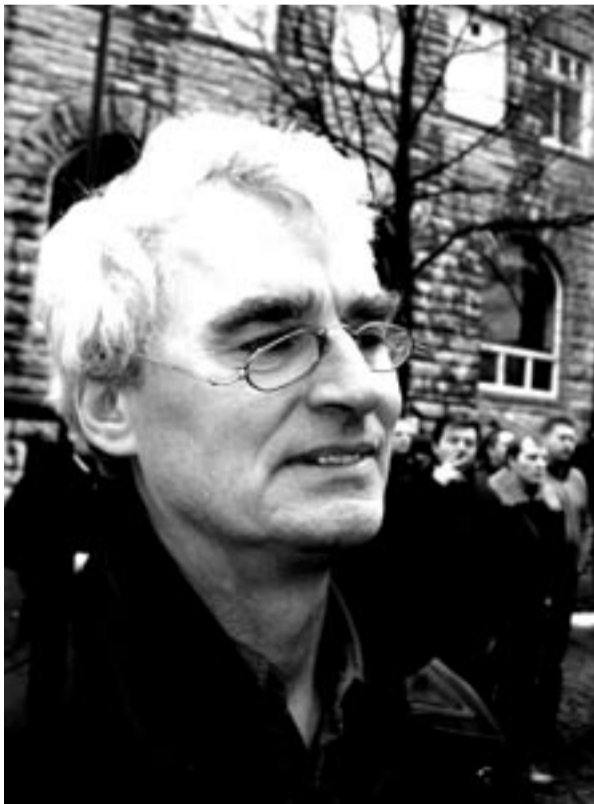
Tariffoppgjøret 2006 blir et historisk oppgjør. Det vil bli et oppgjør om **lavtlønn** og om **kvinnelønn**. Postansatte, transportarbeidere og andre lavtlønte vil ha et løft, mens høyskoleutdannede i kvinneyrker ser at tross all forståelse ligger de fortsatt hundre tusen og mer etter.

Dette skriver Arne Byrkjeflot i *Adresseavisen*. Vi saker fra teksten.

– Det vil bli et oppgjør om *sosial dumping*. Fellesforbundet vil ha på plass at det skal være avtale før innleie og bortsetting av arbeid, at egen bemaning skal kunne ta egen produksjon, og de vil ha innsynsrett i lønns- og arbeidsforhold hos underentreprenør og utleiefirma. Fellesforbundet er innstilt på å streike om nødvendig.

– Det må kreves *pensjonsavtaler på bedriftene og i staten*. Det er jo en utrolig ordning at arbeidsgiver helt på egen hånd kan endre de aller fleste pensjonsavtaler i Norge. Svært mange gjør det. Vi risikerer at lovens minimum blir utgangspunktet også for dem som nå har gode pensjonsavtaler. I staten er spesielt regelen om at 30 års ansettelse er nok til full pensjon, truet når ordningen skal tilpasses pensjonsreformen. Det haster med avtalefesting av statens pensjonsordninger.

– Men det er likevel avtalefestet pensjon (AFP) som blir selve kampsaken med stor K. (...) Striden vil

Arne Byrkjeflot, leder i LO i Trondheim, medlem av AKP og representant for RV i bystyret

stå om følgende bestemmelse: «Personer som tar ut tidligpensjon skal få poengår i folketrygden som tidligpensjonist.»

Her er vi ved selve kjernen i AFP-ordninga. At en 62-åring vet at hun kan lytte til sin egen kropp, vurdere helsa og vite at om hun går av med AFP, så vil hun få nøyaktig det samme i pensjon når hun når pensjonsalderen som om hun hadde fortsatt i arbeid. Uten denne regelen er AFP-ordningen død for alle andre enn de som ikke trenger å tenke på penger.

Denne regelen er samtidig i direkte strid med den nye pensjonsreformen, der hele poenget er at folk skal presses til å stå i arbeid under trussel om lavere pensjon. (...) Videreføring har pensjonskameratene garantert, både AP, SP, Høyre, KrF og Venstre. Likevel ser vi at både Høybråten og Foss er ute og varsler at AFP ikke kan videreføres, og heller ikke Bjarne Håkon Hanssens uttalelser er beroligende.

Men LO vil aldri gi seg på AFP-ordninga. LO-ledelsen vet godt at det aldri hadde blitt noe vedtak på LO-kongressen til støtte for pensjonsreformen om det hadde vært den minste tvil om at AFP-ordninga var garantert.

Derfor savner jeg at det nå i klartekst sies at det ved årets tariffoppgjør må sikres en varig garanti for at morgendagens AFP-pensjonister fortsatt skal få det samme i pensjon som om de jobbet fram til ordinær pensjonsalder. I tariffoppgjøret må enhver tvil om AFPs framtid ryddes av veien.

AKP på 1970-tallet:

Den indre jubelen

(Artikkelen har stått i *Dagbladet*.)

Med **Gymnaslærer Pedersen** har Hans Petter Moland skapt en vakker film, og Ane Dahl Torps rolle som AKPeren Nina Skåtøy er en perle. Men i likhet med Vigdis Hjorth (*Dagbladet* 1. mars) mener jeg at Moland bommer politisk. Når gymnasilæreren i Kristoffer Joners skikkelse sitter i sluttscenen og forteller et nytt elevkull om «den indre jubelen» han følte, kommer det i filmen som en overraskelse.

Pål Steigan

For der finnes det ikke spor av noen sånn jubel. Den gjengen som liksom skal være Larvik AKP på syttitallet, framstår som så patetisk og udugelig at den aldri i verden ville fått til noe som helst. Og ingen ville funnet på å lage film om dem 30 år etterpå. Dette er stikk motsatt av hva Solstad klarer å formidle i romanen. Der sykla de på vannet, eller de oppnådde det umulige, slik som da AKP i 1977 klarte å gjøre *Klassekampen* til dagsavis.

Det AKP-dyret som Moland beskriver hadde vært steindødt fra første sekund. Det hadde ikke tiltrukket seg et menneske eller fått til noen ting. For han beskriver et prosjekt uten sjel, uten begeistring, uten store visjoner. (Og arbeiderklassen i Norge er heller ikke så ynkelig som det Moland får den til å virke som.)

Å skrive eller snakke om AKP uten å forstå det Solstad kaller «den indre jubelen», blir som å skrive om Henrik Ibsens stykke *Et dukkehjem* uten å nevne Noras drøm om det vidunderlige. Hva står igjen da?

Hva var hemmeligheten med AKP. Hva var det som fikk oss til å forsake nattesøvn, karriere og økonomiske muligheter og fikk oss til å jobbe som ti ville hester? Hva var drivkrafta som fikk intelligente studenter med en antatt lysende karriere foran seg til å bli transformatorviklere, samlebåndarbeidere og skipsbyggere?

I dagens individualistiske og atomiserte samfunn virker dette helt idiotisk. Det er som noe fra en annen planet.

Noen har forsøkt å forklare AKP i religiøse termer, men det er overflattisk og lettvent. Det er lett å peke på at den norske pietismen, som finnes i lekmannsrørsla og bedehusene, også hadde sin klangbunn i AKP. Men det hadde den i Det norske Arbeiderparti i gamle dager også, uten at det gjør Einar Gerhardsen religiøs. Vi var ikke religiøse, vi var ateister. Vi så ikke Mao som noen gud, sjøl om han var gjenstand for persondyrkelse.

Forandre verden

Det som drev oss, var et ubendig ønske om å gjøre slutt på utbytting og undertrykking, imperi-

1,2 milliarder mennesker i verden lever i ekstrem fattigdom. Kapitalismen og imperialismen tar livsgrunnlaget fra folk. Bildet viser nepalske barnebønder. Foto: Johan Petter Andresen

alisme og krig. Vi så det som vår plikt, nettopp her i det rike, hvite nord, til å alliere oss med, og mest mulig bli ett med jordas fordømte. Denne energien konsentrerte vi gjennom organisasjonen AKP(m-l).

Vi bygde en av landets mest profesjonelle organisasjoner, og vi bygde kanskje den beste lederutdanninga dette landet har sett. Vi bygde Europas største ml-parti i et av Europas aller rikeste land. Bare det skulle ha vært en umulighet, og kan gjerne sammenliknes med å sykle på vannet.

Hva var drivkrafta bak denne enorme kraftanstrengelsen?

Hvor hentet vi energien fra?

Vietnamkrigen var naturligvis et viktig grunnlag. Den viste både den amerikanske imperialismens barbari og den viste at det var mulig for et lite folk å reise seg og vinne seier mot verdenshistoriens største militærmakt. Dette var en enorm inspirasjon, men det var også en enorm forpliktelse.

Vårt land var, og er i enda høyere grad i dag, en del av det imperialistiske systemet som holder flertallet av verdens folk nede i fattigdom og elendighet. Vi så det som vår plikt å ta opp kampen mot dette. Vi så på imperialismen som en katastrofe for menneskeheten.

Og vi var villige til å yte de personlige ofrene som var nødvendige for å bidra til denne kampen.

Derfor jobbet vi døgnet rundt her hjemme, og derfor reiste titall på titall av våre medlemmer ut som ubetalte leger og helsearbeidere til Palestina, Eritrea, Filippinene og Afghanistan.

Derfor slutta hundrevis av dyktige studenter på universitet og høyskoler og tok seg jobb blant annet som industriarbeidere. De fleste av oss lærte enormt i denne prosessen, og fikk en respekt for de vanlige sliterne på gølvet som er ukjent blant akademikere og mediefolk.

Hvem vil du tjene?

Vi vendte oss mot pampeveldet over alt, og vi stilte det knivskarpe spørsmålet: Vil du tjene deg sjøl eller tjene folket? Dette er jo et grunnleggende spørsmål for en politisk bevegelse, og ikke minst en som kaller seg sosialistisk eller kommunistisk. Jeg er klar over at dette i dagens egoistiske tidsalder er helt utrendy, men for oss var dette et verdivalg.

Og vi bygde en organisasjon som klarte å samle denne energien og konsentrere den til en politisk kraft. Vår læresetning var: Organisasjon er fattigmans kapital, og slik bygde vi opp eget rotasjonstrykkeri, *Klassekampen* fra månedsavis til dagsavis og et nett av organisasjoner over hele landet. Og mye annet fint.

Rikdom og fattigdom

Hvis det var grunn til å bli rasende på utbytting og undertrykking på syttitallet, er da verden blitt så mye bedre i 2006?

Vi snakker om en verden der rikdom og fattigdom er mer ujamnt fordelt enn noensinne tidligere i verdenshistorien.

Vi snakker om en verden der de tre rikeste individene har større privat formue enn det samlede bruttonasjonalproduktet til verdens 48 fattigste land.

Vi snakker om en verden der de 225 rikeste enkeltpersonene har en samlet formue som er større enn de samlede inntektene til de 2,5 milliardene fattigste menneskene.

Og det er ikke slik at disse ulikhetene blir mindre. De blir større i et raskt økende tempo.

Vi snakker om en verden der 16 millioner barn under fem år dør hvert år på grunn av sult, underernæring og sykdommer som kommer av sult og underernæring, samtidig som de velstående delene av befolkningen i de rike landene velter seg i et luksusforbruk som ikke ser ut til å ha noen ende.

Verden i krise

Vi snakker om en verden der 30 familier og 200 rike selskaper kontrollerer eller dominerer alle de viktigste produksjonsmidlene, energi, transport, data, kommunikasjon, matvareproduksjon, industri, finans osv.

Vi snakker om en verden der den største supermakta ikke er i stand til å sikre sine fattigste innbyggere de mest elementære livsvilkår, samtidig som den bygger opp det dyreste militær- og angrepsmaskineriet som menneskeheten har sett.

Og vi snakker om en verden der regnskogene og verdenshavene, de rikeste biotopene på kloden, tilintetgjøres og utarmes i et ufattelig tempo bare for å sikre enda mer profitt til de rikeste, enda større ulikhet og enda større fattigdom.

Vi snakker om en verden som beveger seg raskt fra økologisk krise til økologisk katastrofe. Der utslippet av klimagasser er så stort at innlandsisen på Grønland står i fare for å kollapse i dette århundre, med uante konsekvenser for havnivået og klimaet på jorda.

Dette er fakta som alle lesende mennesker i Norge kjenner til.

Da takke meg til gymnasilærer Knut Pedersen (i boka, ikke i filmen), som etter at han er robbet for de fleste illusjoner, og noen av sine beste venner, roper ut i fortvilelse: «Jeg vil ikke være en hvit mann.»

Og dette var og er et kjernepunkt for å forstå AKP, både før og nå.

Jeg vil fastholde at dette var og er et dypt moralsk standpunkt.

Revolusjon

De som er unge i dag, kan synes at AKP sa og gjorde mye som er uforståelig eller dumt. Det kan jeg skjønne. Men det virkelig ubegripelige standpunktet, det mest umoralske og uforvarsvarlige standpunktet er å påstå at denne verdenen vi ser framfor oss i dag i 2006, bare kan fortsette som den gjør. Det er galimatias.

Her i det rike velstående Norge kan det høres helt komplett latterlig å snakke om revolusjon. Men Norge hører med blant et lite knippe av stater som tjener grovt på ulikhetene. Ulikheten og urettferdigheten i verden er så stor, og det økonomiske systemet så skakkjørt og så lite bærekraftig, at den omveltningen som må til for om mulig å redde jorda for kommende generasjoner, ikke kan kalles noe annet enn en revolusjon, og ikke en hvilken som helst revolusjon, men den mest omfattende og gjennomgripende revolusjonen i menneskenes historie.

Mer enn noen gang er Rudolf Nilsens ord brennaktuelle når han skriver i *Revolusjonens rost*:

*Kan hende det gjelder
å redde vår jord,
De beste blant dere er kalt.*

Kamp mot diskriminering

Andreas Lindrupsen er 22 år og er med i styret for Norges Blindforbunds Ungdom. I høst hadde forbundet en aksjon bl.a. overfor Gaia busselskap for på få dem til å SI navnet på neste holdeplass på bussen. Hva var det store poenget med det?

Jorun Gulbrandsen

– Hvis du er ukjent i byen og har fått beskjed om å gå av på «Torget», er det fint at navnet blir sagt. Og hvis du er turist. Den som liker å sitte og lese, kan gjøre det uten å glane ut av vinduet hele tida. Og hvis du er svaksynt eller blind, er det også en fordel.

– Så din kamp er en fordel for mange andre, er det det du mener?

– Ja. For eksempel har en med rullestol bruk for ei rampe, en skrå lem, for å komme inn i butikker med trapp. Men det har også unge folk som triller barnevogn og eldre folk med rullator eller vonde knær. Har du vært på Gardermoen nylig? Der har de begynt å få skjermer med flytidene i halvannen meters høyde. Da kan alle gå helt innpå og lese, det er en fordel for mange slags folk.

Studenter

– Er studentenes pensum på lyd eller punktskrift?

– Hvis du begynner å studere om høsten, risikerer du å få litteraturen til våren. Før kvalitetsreformen til Clemet kunne du sprenglese før eksamen, og det kunne gå. Men nå skal du ha jevnlig innlevering hele året, du er avhengig av å ha det du skal lese hele tida. Hvis du ikke får lest, mister du kanskje et helt år.

– Er alle fag sånn at du risikerer å vente lenge?

Andreas Lindrupsen, sentralstyremedlem i Norges Blindforbunds Ungdom. Også med i RV og AKP. (Begge foto: akp.no)

– Hvis noen svaksynte eller blinde har tatt faget før, er pensum tilrettelagt, for da har Norges lyd- og blindeskriftbibliotek gjort det en gang. Men er du først, – nei.

Det er lovpålagt å tilrettelegge – de burde ha plikt til å gjøre det fort! Hvis jeg var dyslektiker, har jeg ikke krav på litteratur på lyd. Da er det en fordel at en synshemma har studert før meg. Det er jo sært at en dyslektiker kan være avhengig av hva en synshemma har studert før ...

Skjerm

– Hvordan bruker du minibank?

– Jeg ser litt og får det til. Men en undersøkelse viste at 8 av 10 blinde har gitt bort koden sin for å få hjelp. Tastene er forsåvidt OK, om alle banker har talla på fast sted. Da gjelder det å lære og huske hvor de står. Men blinde ser jo ikke hva som står på skjermen og kan ikke trykke for beløp og svare på spørsmål. Det finnes systemer med lyd, det har noen banker i Sverige.

Oslo Sporveier skal sette i gang med et nytt billettsystem. Men der må du røre ved skjermen. Det er totalt umulig med punktskrift på en skjerm ... Sporveien ble advart av Blindforbundet i Oslo på forhånd, men det blåste de en lang marsj i. NSB har også et vanskelig system. Det sier litt om holdninga til offentlige etater.

Når stokken brekker

– Hvor lett er det å få hjelpemidler?

– Det tar tid. Det var en mann som tråkka på stokken min, så den ble ødelagt. Et uhell. Jeg burde kunne gå rett til produsenten med den brukne stokken og få en ny.

Men det kunne jeg ikke. Veien var slik: Først gir jeg beskjed til hjelpemiddelsentralen. Sentralen bestiller fra produsenten. Stokken kommer til Sentralen. Sentralen sier ifra til bydelen. Bydelen henter stokken hos Sentralen. Bydelen leverer den til Andreas.

En måned. Jeg har ikke arbeid, og jeg kan klare meg delvis uten stokk. Men hvis jeg hadde jobba og måtte ha stokk? Da hadde jeg måttet bli sjuk-

meldt – helt nødvendig. Hvis brillene mine blir ødelagt, blir jeg helt ute av stand til å gjøre noe. Det er ikke tillatt med to par, slik at man har et i reserve. Men det hadde vært mye billigere for staten. Sjukefraværet blant funksjonshemma kunne vært kraftig redusert hvis det hadde vært enklere ordninger med hjelpemidler!

Organisering er bra

– Hjelper det noe å organisere seg i foreninger?

– Ja, vi forteller jo om hvordan ting kan bedres, slik jeg gjør nå. Og for eksempel er Stor-Oslo lokaltrafikk blitt bedre til å annonsere holdeplasser med lyd. Å organisere seg i en forening betyr å lage et redskap. Det gjelder for alle.

Andreas på demonstrasjon utafor Tinghuset i Oslo 20. mars. Iranske Avin Yousef Khadir og hennes seks år gamle Aida er nekta beskyttelse i Norge og trues med hjemsending. Avin er på flukt fra mishandling i Iran og har søkt asyl på grunnlag av kjønnsbasert forfølgelse.

Revolusjonært parti

Bjørnar Moxnes
leder i Rød Ungdom

I forrige utgave av akp.no skriver Arnljot Ask blant annet om moderpartidebatten som nå pågår i Rød Ungdom (i artikkelen «Et nytt parti?»). Det er gledelig at det ser ut som stadig flere nå ønsker seg et sterkt, samla revolusjonært parti i Norge – et ønske som Rød Ungdom har fremma overfor moderpartiene våre i mange år.

Det er ingen grunn til å legge skjul på at topartimodellen som Rød Ungdom lever med (RV og AKP som moderpartier), er kontroversiell i orga-

nisasjonen vår. Flere mener den fører til splittelser og at den gjør det vanskelig for oss å være en partibyggende ungdomsorganisasjon.

Å ha AKP som moderparti, betyr å gi like mye støtte til AKP som parti-prosjekt som RV. Det skal RU gjøre hvis RU synes AKP er et viktig parti-prosjekt. Dette er det delte meninger om i organisasjonen.

De aller fleste er imidlertid skjønt enige om at det ville vært lurt av moderpartiene våre å finne sammen, og

dermed bidra til at vi får en sterkere og mer samla revolusjonær bevegelse.

Så går diskusjonen høyt og lavt om hva som bidrar best til mest mulig samling – og fasiten på det spørsmålet får vi først i ettertid. Inntil videre er stoda at landsmøtet vårt behandler to forslag vedrørende moderparti-tilknytning: Et som går ut på at RV blir vårt eneste moderparti fra og med landsmøtet, og et annet som går ut på at RV og AKP er moderpartiene våre ut året – og deretter at RV blir vårt eneste moderparti.

AKP.NO - AVISA TIL ARBEIDERNE KOMMUNISTPARTI

KALENDEREN

- 1. april: Årsmøte i Komiteen for et fritt Irak. Generalsekretær i Iraks patriotiske allianse, Abdull-Jabbar al-Kubaisi kommer til Oslo. www.frittirak.no
- 1. mai!
- 5.-9. juli: Rød sommerleir, Solbakken folkehøgskole, Skarnes Arr: AKP og Oslo RV
- 25.-29. juli: Rød Ungdoms sommerleir, Utøya
- 31. juli-4. august: Narur og Ungdoms sommerleir, Malungen, Hedmark
- 23.-24. september: Kvinner på tvers
- 12.-14. mai: Rød Valgallianses landsmøte, Oslo. www.rv.no

Rød sommerleir 5.-9. juli

Christin og Tina venter på sommeren!

Christin Aamodt fra Oslo RV og Tina Marine Wikstrøm fra AKP er klare for sommerleir. Riktignok midt i snøfonna, men solas foreløpig noe lunkne stråler gir tanker om enda varmere tider. I år er det AKP og Oslo RV som lager sommerleirkomite sammen. Nå skal programmet diskuteres og planlegges.

Tina og Christin er overbevist om at denne leiren blir minneverdig for alle som vil kombinere ferie med politiske diskusjoner og foredrag, og mulighet for å treffe nye og gamle venner. Det blir barnehage, eget opplegg for barn i grunnskolealder (pionerleir), god mat, vakre omgivelser og helt sikkert fint vær. (Det siste er de allerede klare for.)

I år er stedet Solbakken folkehøgskole på Skarnes. Se foto på www.revyskolen.no/vandrerhjem.html.

Sommerleirkomiteen kommer tilbake med opplysninger om priser, reisemåter og program. Er du allerede interessert? Ta kontakt med Oslo RV (oslo@rv.no) eller AKP (akp@akp.no).

– Vel møtt på Solbakken! roper Christin og Tina fra snøfonna. 5.-9. juli!

Røde kvinner hedra

Pris til Shilan Shorsh

8. mars fikk Shilan Shorsh Bergen kommunes likestillingspris. Den ble overrakt på 8. marsarrangementet på Torgallmenningen, til stor jubel fra tilhørerne.

Shilan Shorsh kom til Norge i 1998. Hun var med å bygge opp og er leder for «Selvstendig demokratisk kurdisk kvinneforening». Foreninga hjelper forfulgte kurdiske kvinner som søker asyl i Norge, og Shilan Shorsh stiller opp som tolk, hun tar vare på kvinner som ikke har fått oppholdstillatelse, hun hjelper og støtter kvinner som har vært utsatt for tvangsgifting, og hun følger kvinner til Krisesenteret dersom det er nødvendig.

Pris til Ragna Schvenke

Ragna Schvenke fikk Tromsø kommunes likestillingspris. I begrunnelsen ble det blant

annet trukket fram hennes arbeid for likestilling som lærer at hun har holdt mange «kast deg fram på»-kurs (bøllekurs), har vært med på å stifte Kvinnefronten, har vært aktiv i 8. marsarbeidet til dags dato, vært representant for RV i kommunen og fylket og reist kvinnekraft.

Pris til Chiku Ali

Norske kvinners sanitetsforening tildelte en pris til Chiku Ali, Bergen. I begrunnelsen ble det sagt at Chiku Ali står for stor allsidighet i integreringsarbeidet, og at det er på tide at hennes innsats hedres av kvinner i hele Norge. Chiku Ali arbeider i dag som integreringskonsulent i Bergen kommune og kurser særlig flyktninger som nettopp har kommet til landet. Hun representerer dessuten RV i bystyret. Shilan og Ragna er aktive i RV og AKP, Chiku i RV.

Shilan Shorsh (Foto: akp.no)

akp.no gratulerer disse tre flotte og sterke revolusjonære kvinnene som bruker livet sitt til å slåss for kvinnefri-

gjøring og for at alle mennesker skal leve i frihet uten undertrykking.

Generalstreik og demonstrasjoner i Nepal

Maoistene fortsetter folkekriegen i hele landet. Samtidig samarbeider de med sjupartialliansen som består av de viktigste parlamentariske partia i Nepal, om en generalstreik 6. til 9. april. Det planlegges en stor demonstrasjon i Katmandu 8. april retta mot diktaturet. Maoistene og sjupartialliansen fortsetter samtalene om hvordan de skal kjempe for demokratiet. Maoistene vil ha ei midlertidig regjering som forbereder ei grunnlov-givende forsamling for å lage en ny grunnlov, mens sjupartialliansen har som målsetting å gjenopprette parlamentet som kong Gyanendra oppløste 1. februar 2005.

Les mer:

Nepal i dag – folkekrig for demokrati og jordreform

I november 2005 besøkte Johan Petter Andresen Nepal. Som første nordmann var han invitert av CPN(m) til å besøke frigjøringsbevegelsens baseområde. I etterkant har han skrevet bok. Den koster 75 kroner pluss porto (50 for skoleelever), og er rikt illustrert med bilder fra oppholdet. For bestilling, ta en titt på www.akp.no/hefter/nepal, eller kontakt AKP, epost akp@akp.no eller telefon 22 98 90 60.

